MESEBOLYGÓ
WWW.MESEBOLYGO.EU
LEGJOBB MESÉK GYEREKEKNEK ÉS SZÜLŐKNEK
Titi Hajnalka
A csodák földjén
1. rész

Volt egyszer, hol nem volt egy természeti rezervátum.

Hogy milyen hely is egy ilyen természeti rezervátum? Olyan, ahol nem engedik bántani sem az ott élő állatokat, sem pedig az ott élő növényeket. Amerre szem ellát, béke és nyugalom van. Nincsenek gyárak, nincsenek építkezések, nincsen zaj és nincsen füst. A harmónia igazi otthona. Ki is ne szeretne itt élni?

Élt itt egy kedves család: Magdi és Péter, akik házasok voltak és mindketten nagyon szerették az állatokat, éppen ezért lettek állatorvosok. Amikor az ember a munkáját nagyon szereti, már az önmagában is boldogság. Gyógyítani, pedig igazi varázslat! És ezen a helyen mindig volt kit gyógyítani. E-gyeseknek a lába tört el, másoknak a

szárnya. Volt aki belázasodott és volt aki lelki beteg lett, mert elveszítette a mamáját. Ilyenkor aztán Magdi és Péter gondoskodott az elárvult állatkákról.

Magdi nagyon szeretett itt élni. Nap, mint nap gondozta a virágait, reggel- este etette az állatokat és szépítgette közös otthonukat. Soha nem volt terhére a munka, elégedetten és boldogságban teltek a napjai. Már csak egy valami hiányzott a pár igazi boldogságához, mégpedig egy közös kisbaba. Nagyon vágytak már rá. Biztosak voltak benne, hogy amikor végre megszületik a kis apróságuk, nagyon boldog lesz ezen a helyen.

A gyerekek még a felnőtteknél is jobban szeretik az állatokat. Nekik van a legjobb érzékük megérteni őket. Az állatok csodálatos barátok, mert soha nem

kell bennük csalódni. Ők tudnak a világon a legőszintébben szeretni.

Egy gyönyörű reggelen, amikor a mezők telis- tele voltak pillangókkal, mintha csak apró tündérek röpködtek volna a virágok között, és az égen meseszép szivárvány ragyogott, megérkezett az új kis családtag, egy gyönyörű kislány, akit az anyukája Bellának nevezett el.

Mondanom sem kell, mennyire boldogok voltak mindketten, hiszen szerelmük végre beteljesedett. Hozzájuk fogható boldog család, talán nem is volt még egy, az egész világon! Nincs is nagyobb öröm egy újszülöttnek, mint egy ilyen szerető családba születni. Így teltek boldogságban a napjai, a szeretet táplálta aprócska testét, lelkét. És ő csak nőtt, egyre cseperedett, míg már megtanult járni, és beszélni.

A szavakat nagyon szerette, Anyu sok játékos mondókát tanított neki, amik mellé tapsoltak, vagy figuráztak és nevettek nagyokat! Abban biztos volt, hogy neki vannak a legnagyszerűbb szülei! Nagyon jó volt, amikor lesétáltak együtt a tengerpartra. Mindig azt képzelte, hogy valahol, túl a tengeren lehet a világvége, ha van olyan. Ez nagyon félelmetes. De az is lehet, hogy a tenger mélyén van. Bár Apu mesélt a sellőkről, márpedig ha ők ott élnek, ott sem lehet vége a világnak…Igen, az lenne a legjobb, hogyha világvége nem is létezne. Mert ő olyan boldog itt a családjával, nem akarja, hogy ennek a csodának valaha is vége legyen! Szerette nézni amikor Apu és Anyu az állatokat gyógyították. Olyan büszke volt rájuk. Úgy érezte, ha nagy lesz ő is állatorvos lesz, hiszen nincs is ennél nagyszerűbb dolog!

Apuval mindig jó volt minden móka. Sokat mesélt neki a természet titkairól, arról, hogy miért születnek virágok minden tavasszal és miért jó, ha a méhecskék szorgosan gyűjtögetik a nektárt és a finom virágport. És ti tudjátok miért? Mert mindamellett, hogy élelmet gyűjtenek maguknak, segítenek beporozni a virágokat, hogy azoknak termésük legyen. Arról is mesélt, hogy a madarak azért énekelnek tavasszal olyan gyönyörűen, mert így udvarolnak a párjuknak. Hát ő sem tudta, mi is az az udvarlás, míg Apu el nem mondta. Azt, hogy a fiú madár így akar tetszeni, annak a lány madárnak, aki majd kicsi fiókákat költ neki. Így aztán a madár lányok olyan fiút választanak maguknak, amelyik az ő szívüknek a legszebben énekel. Tavasszal varázslatos itt, mert minden tele van virággal és a madarak csodálatos énekével.

Ők még akkor sem szomorkodtak, ha épp rossz volt az idő. Az esőben igazán mókás táncolni vagy épp tapickolni. Apu mindig benne volt a játékban, ha épp ahhoz volt Bellának kedve. Hát nem szuper apukája van?

Ilyenkor csak ők léteztek. Ha egyszer te is kipróbálod, meglátod, nagyon mókás! És soha többé nem veszi el a kedved, ha beborul az ég.

Igyekeztek időt szánni a közös programokra, de nem mindig sikerült. Amikor sok volt a munka, Bellának nem volt játszótársa és unatkozott. Ilyenkor nagyon vágyott egy barátra…

A lepkekergetőzésen kívül semmi más nem jutott az eszébe. De akkor történt valami. Az állatkert gondozói egy fehér kicsi mackót hoztak az állatkórházba.

Bellának nagyon tetszett a kis mackó, aki először annyira félt tőle, és a szüleitől. Beteg volt és gyenge, ráadásul mindene remegett. A idegen környezet megrémítette. Apu megvizsgálta és meghallgatta a szívdobogását. Anyu gyógyszert hozott. Beadták neki.

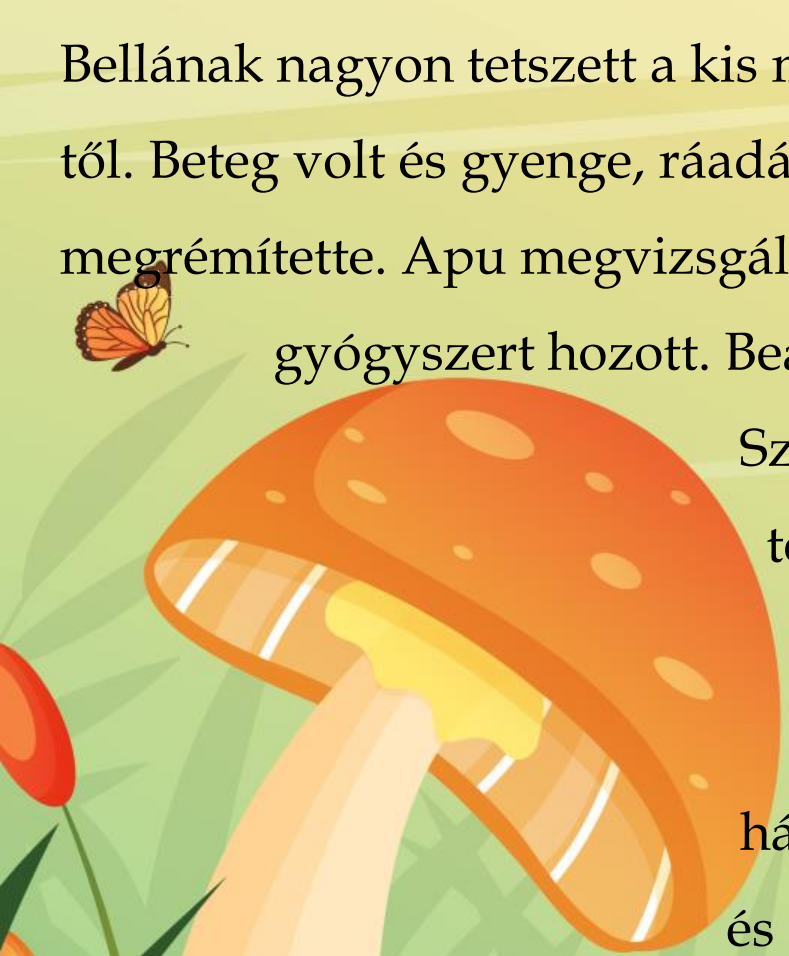

Szegényke megpróbált küzdeni ellene, de sikertelenül. Így biztosan jobban lesz, mert legalább meggyógyul, de ő ezt nem tudta. Bella szerette volna megsimogatni, de a maci félt, és valahányszor közelített, mégjobban összekuporodott és a sarokba bújt.

- Szia!- szólt hozzá mégis Bella.- Nem bánod, ha nevet adok neked?

A maci nem szólt semmit, csak nézett a nagy cuki szemeivel és remegett…

Bella nem adta fel. Attól kezdve minden reggel meglátogatta, vitt neki valami finomat és beszélt hozzá. Tíz nap is eltelt, de a maci még mindig nem bízott benne. Azután már nem is számolta a napokat, csak ment és próbálkozott. Jól mondják az emberek, hogy türelem rózsát terem! Mert egy csoda szép reggelen már nem Bella közeledett, hanem a mackó:

- És milyen nevet adnál nekem?- kérdezte.

Bella, amikor meghallotta a mackó hangját, el sem hitte egy pillanatra! De hátranézett s akkor meggyőződött róla, hogy valóban a mackó szól hozzá!

- Hát …- felelte Bella- olyan régen hívlak macinak, hogy már szerintem egyetlen név sem illik hozzád, csakis a Mackó, csak így nagy betűvel- mosolygott.

Macinak nagyon tetszett az ötlet, így aztán a nevekkel többé nem is foglalkoztak, s attól a naptól kezdve elválaszthatatlan barátok lettek. Lassan ott tartottak, hogy Bellának nem jutott ideje játszani a szüleivel. Mert közös program akadt bőven, amit mackóval ki tudtak találni.

Játszottak ők mindenfélét, amit csak el tudsz képzelni: kirándultak, labdáztak, bújócskáztak, számolóztak, piknikeztek, rajzoltak, festettek, énekeltek, és még sorolhatnánk! Egy biztos, egymás nélkül, már jól sem tudták érezni magukat.

Egy napon, amikor a mezőn labdáztak, egy kis őzzel találkoztak, akinek nagyon fájt a lába. Bella megnézte a lábacskáját hát egy hatalmas tüske állt ki belőle! Azonnal tudta mit kell tennie.

- Tisztára olyan vagy, mint az anyukád! – mondta Mackó- Te is meg tudod gyógyítani az állatokat!

–Milyen igaz!- felelte Bella boldogan. És attól kezdve mindig állatorvosat játszottak. Az idő gyorsan telt, és mindketten egyre nagyobbak lettek.

A jegesmedvék viszont jóval hamarabb felnőtté válnak, mint a gyerekek, ráadásul olyan nagyra nőnek, hogy az már veszélyesnek számít egy olyan kicsike gyerekre nézve, amilyen Bella volt. Két éves korukra elérik a teljes felnőttkort.

Az Északi sarkon, ahol valójában élnek, akkorra már elhagyják a mamájukat és önálló életet élnek. Megtanulnak egyedül vadászni, és van, hogy naponta sok tíz kilométert gyalogolnak, azért hogy élelemhez jussanak. Egész életükben vándorolnak.

Anyu néha mesélt arról, hogy egy nap Mackónak vissza kell mennie az állatkertbe. Már így is nagyon sokáig náluk volt, lassan a második karácsonyukat töltötték együtt. És eljött a nap, amitől Bella annyira félt. Apu szomorú szemmel nézett rá azon a reggelen:

- Bellácskám, beszélnünk kell veled- kezdte.- Mindent megpróbáltunk, de Mackót nem engedik tovább nálunk maradni. El kell búcsúznotok.

- Nem, az nem lehet! -kiáltott fel Bella- Nem engedheted meg nekik!

Sajnálom, nem tehetünk semmit.- mondta most Anyu, és átölelte, így próbálta vigasztalni az akkorra már síró kislányát.

Amikor Mackó megtudta még szörnyűbb érzés volt, mert úgy már az ő szomorúsága is fájt a kicsi szívének.

Csak öt éves volt, Mackó meg épp hogy kettő . Miért kell máris elváljanak, amikor csak most kezdődik az életük?

- Nem hagylak magadra Mackó- nyugtatta a kislány- világgá megyünk. Megkeressük az Északi sarkot és majd ott élünk, mint két jó barát, a-hogyan eddig. Mackó is sírt, és jól estek kis barátja szavai, de nem tudta merre lehet az Északi-sarkvidék, merre is indulhatnának?

-Azon ne aggódj!- mondta Bella- Apunak van egy iránytűje, majd magunk-kal visszük. Egyszer elmagyarázta nekem, hogyan működik és már tudom, hogy a piros mutató mindig az északi irányt mutatja. Szerintem ha mindig arra tartunk, eljutunk az Északi-sarkvidékre!

Mackó nagyon boldog volt, hogy kis barátja ennyire okos, hát mégiscsak egy ember! – gondolta. Már nem félt, inkább örült, hogy megismerheti az igazi rokonait. Akkor éjjel a telihold a fényével átölelte az egész vidéket. A fehér hó pedig úgy csillogott, mintha csillámporral lett volna beszórva.

Amikor Anyu és Apu elaludt, Bella kibújt az ágyból, jól felöltözött, magához vette kedvenc játékmackóját és elindult Mackóért, hogy útra keljenek. Szerencsére senki sem vette őket észre, így aztán terv szerint indulhattak.

Órák óta mentek, több kilométert is megtehettek már. A jegesmedvék nagyon gyorsan tudnak ám futni, és nagyon sokáig. Ez valahogy természetesen beléjük van programozva, és a másik nagyon jó dolog, amivel meg vannak áldva: a mindig meleg bundájuk. Akármilyen hideg van ők nem hülnek ki, mert a testük nem tud hőt veszíteni.

Csak az orra hegye az, ahol egy kicsike hőt veszíthet. De valjuk be, az olyan picike a testéhez képest, hogy kihülni így nem fog. És vajon mi történne vele nagy melegben,hiszen vannak ennek hátrányai is. Hát szegényke nagyon hamar hőgutát kapna, mert meleg időben nem képes hőt leadni. Ezért aztán az állatkertben tartásakor nagyon kell figyelni rá, hogy mindig neki megfelelő körülmények között éljen, s legyen hol hűsöljön amikor igényli.

Bella nagyon elszánt volt a hideg idő ellenére, kitartóan ült Mackó hátán, pedig már nagyon fázott, és a lábujjait sem érezte. Első éjszaka jól összebújtak és aludtak is egy kicsit. Hiába öltözött fel olyan jól, ilyen körülmények között mégis megfázott. Már három napja elindultak , de a nagy pusztán kívül semmit sem láttak.

- Márpedig biztosan jó irányba tartunk.- mondogatta Bella, egyre halkulóbb hangon, mígnem elájult...

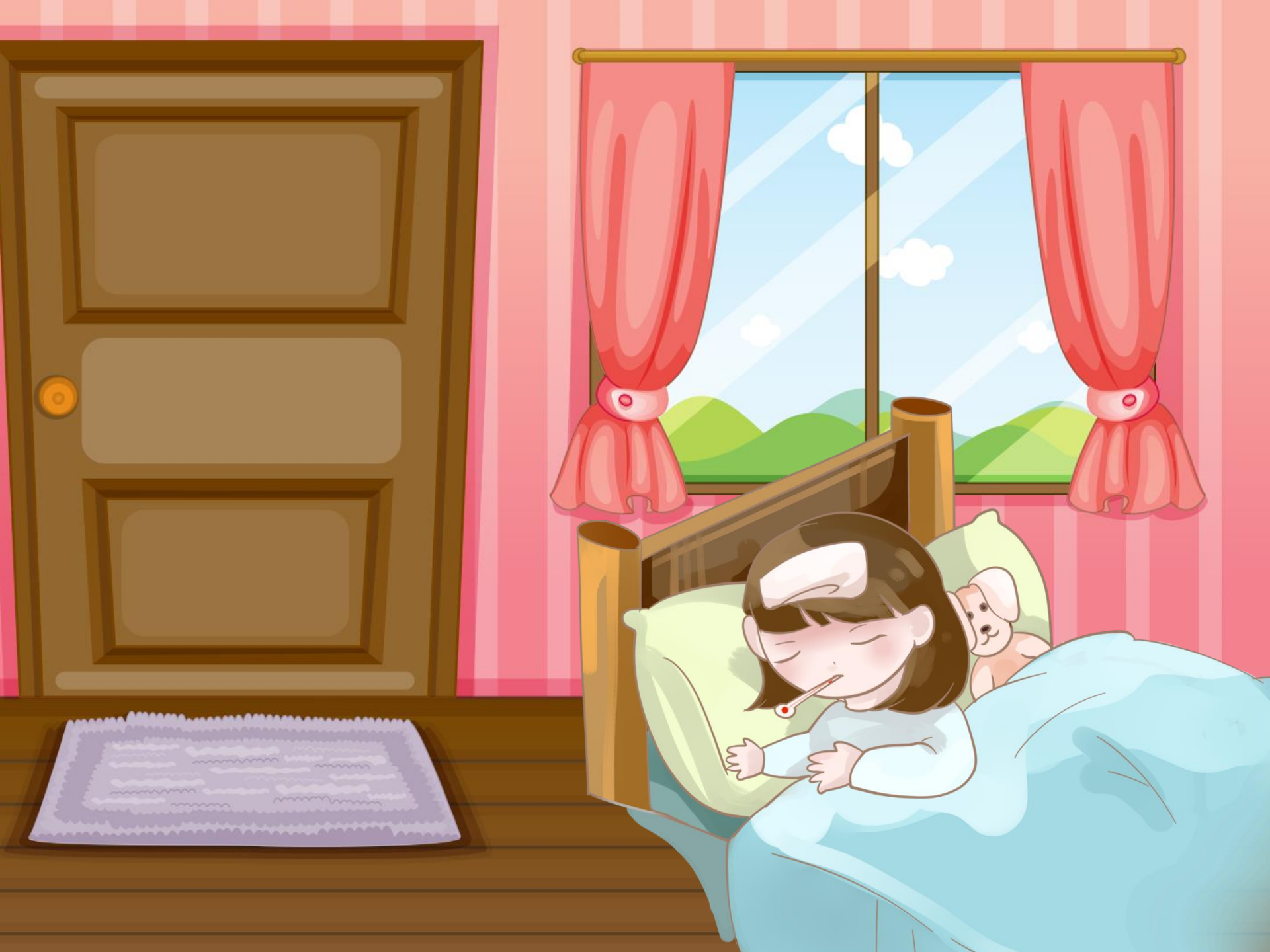

Amikor magához tért, már a saját szobájában volt, meleg ágyban. Nem tudta mi is történhetett, talán álom volt az egész szökésük Mackóval? Nemsokára anyukája jött be, finom forró teával a kezében:

- Csakhogy jobban vagy, drága kicsikém!- mondta.

- Hogy kerültem ide?- kérdezte Bella mindjárt.

- Mackó hozott haza. Már teljesen kétségbeestünk, azt hittük soha többé nem látunk viszont. Hiába kerestünk nap, mint nap.

- És Mackó annak ellenére haza hozott, hogy így az állatkertbe kell mennie?

- Biztosan jobban szeret téged, mint saját magát. Egy igaz barát döntése volt ez, nem akarta, hogy bajod essen. De neki is baja esett volna, hiszen még soha nem is vadászott. Szerinted meddig maradt volna ott életben?

Bella belátta, hogy rossz döntést hozott. Anyunak igaza van, Mackó nem vadon élő jegesmedve már. A szülei elmondták, hogy az állatkertben Mackónak nagyon jó helye lesz, és bármikor meglátogathatja, amikor csak akarja. Nem kell örökre elváljanak. Mackó ott alapíthat családot, és majd lehetnek saját gyerekei. Ez az élet rendje. Ő már nem gyerek többé.

Bár Bellácska nagyon sajnálta, hogy a macik ilyen hamar megnőnek, végül belenyugodott. Az életben nem mindig úgy alakulnak a dolgok, ahogyan szeretnénk. Apu szerint egy nagy lánynak ezt el kell fogadnia és meg kell tanulni nem szomorkodni, hanem inkább új dolgoknak örülni. Hiszen annyi sok- sok jó dolog és új barátság vár még rá az életben! Az idő gyógyír mindenre, mondják a felnőttek. Ők már csak tudják miért.

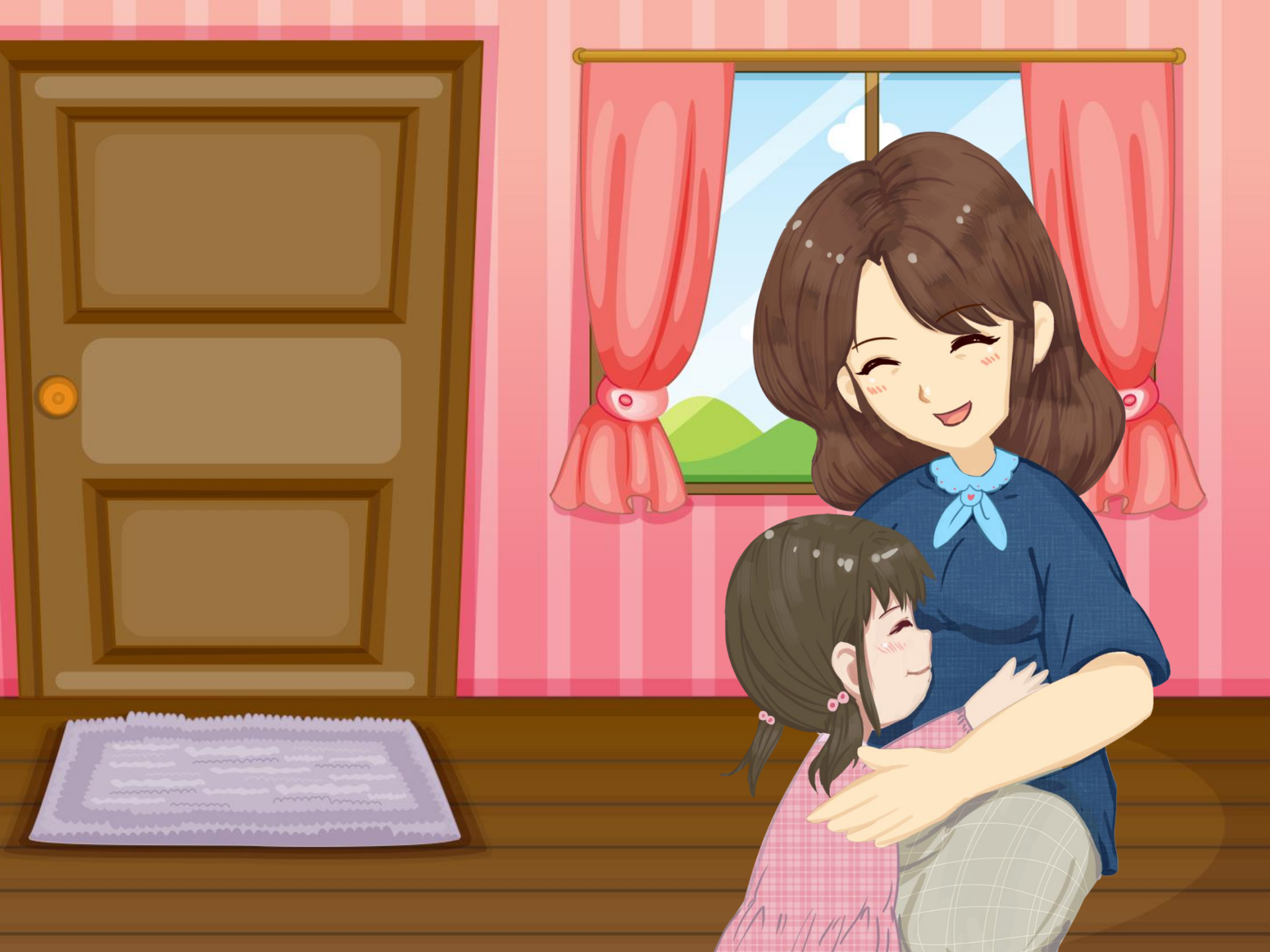

Közeledett a karácsony. Annyit végül még megengedett az állatkertigazgató, hogy együtt töltsék az ünnepet. Úgyhogy nem szomorkodtak tovább. Mackó örült, hogy Bella meggyógyult és, hogy annak ellenére, hogy az állatkertbe költözik még láthatják egymást. A kislány megígérte, hogy minden hétvégén meglátogatja majd.

Anyu és Apu nagy munkába fogtak, szerették volna túlszárnyalni az eddigi karácsonyokat. Apu fenyőfáért ment, hogy legyen mit feldíszíteni. Anyu sütött- főzött, hogy legyen mindenféle finomság az ünnepi asztalon. Bella és Mackó a karácsonyfa díszeket készítették elő, s alig várták, hogy Apu megérkezzen végre a fenyőfával és ők feldíszíthessék.

Olyan lelkesek voltak, hogy még Anyunak is segítettek szó nélkül. Máskor ez nem mindig történt így…

Mackó azonban nem jöhetett be a házba, mert olyan nagy volt, hogy abban nem lett volna köszönet!

Apu gondolt erre is, merthogy két fával jött haza. A nagyot az udvaron állították fel, hogy Bella és Mackó hadd díszítsék fel kedvükre. Hát volt is hozzá kedvük, nem mondom! De el is fáradtak mire eljött az este. Úgyhogy Bellának már jártányi ereje sem maradt, hogy a benti fának neki lásson.

A meleg úgy elálmosította, hogy fél óra sem telt s máris aludt.

Így Anyu és Apu láttak neki a díszítésnek. Úgy gondolták kellemes meglepi lesz Bellának, ha elkészülnek mire felébred, s kedvére nyitogathatja az ajándékokat. Anyu új gitárt kapott Aputól, amit mindjárt ki is próbált és karácsonyi dalocskákat énekelt csengő hangján. Ez már hagyomány volt náluk. Amikor Bella kinyitotta a szemét, olyan boldog volt! Gyönyörű volt a fa, finom illatok terjengtek a levegőben és ott volt mindenki akit szeretett!

Bella is kibontotta az ajándékát, mesekönyvet és kifestőt kapott sok- sok színes kifestővel! Annyira szeretett színezni! Jobb ajándékot nem is kaphatott volna. Amikor feljöttek a csillagok Bela úgy gondolta ideje lesz kis barátjához kimennie. Talán a kinti fa alatt is várja egy- két ajándék! Olyan jó ajándékot kapni! Ezt Mackó is éppen így gondolta, úgyhogy nem is kellett csalódniuk. A fa alatt jóval több ajándék volt, mint azt várták!

Mackó mindenféle finomságot kapott, nem győzte kóstolgatni az eddig nem ismert csemegéket! Bella pedig kapott még egy szép csizmát, egy bundát, Mikulás sapit és társasjátékot, no és ami a legszuperebb mindketten kaptak egy- egy műanyagszánkót!

Ha nem lett volna este, már azonnal kipróbálták volna. De így várniuk kellett holnapig…

Télapó jó munkát végzett most is, mint mindig. Nem is maradt elégedetlen gyerek sehol sem karácsony estéjén! Mindenki boldog volt kicsik és nagyok, és mindenki tele volt szeretettel. Kint gyönyörű szemekben hullott a hó és az erdőből apró nyulacskák leselkedtek kíváncsian, vajon róluk sem feledkezett meg Télapó?

Nem ám! Hogyan is feledkezett volna? Finom piros répát kaptak az üregeik bejáratához mindannyian.

Miután pedig elvégezte a dolgát, hazaindult, hogy kipihenje a fáradalmait. Alig várta, hogy jót egyen Télanyó finom ünnepi menüjéből, aki ellenálhatatlanul jól főzött, ezért is volt Télapónak olyan nagy a pocakja!

- Ho-ho-ho-ho!- kiáltott még egyet utoljára, ahogyan átsuhant fölöttük az égen.

Miután Mackó elköltözött minden annyira üres-
nek tűnt a kislány számára. Úgy érezte bármihez
is fog semmi sem jó móka Mackó nélkül. Akármerre nézett, mindenről
ő jutott az eszébe. Milyen sok jó élményt éltek át, az elmúlt hónpokban!
nagyokat sétált a hóban, bejárta az erdőt, a mezőt. Néha még a kutyusa is kö-
vette, aki nagyon sajnálta amiért kis gazdája, olyan nagyon szomorú. De
ő legalábbis még most nem pótolhatta Mackót.

- Menjünk játszani !- mondta Bellának- én is szívesen szánkózom veled.
- Nincs kedvem.- felelte Bella, és nagyot sóhajtott, hiszen még a szánkózás-
ról is Mackó jutott az eszébe…

Márpedig amit nem lehet, nem is kell erőltetni. Hagyni kell bánkódni néha
az embert, hiszen az idő majd úgyis begyógyítja a sebeket.

És Bella kicsi szíve, valóban gyógyult napról- napra.

Egyre jobb kedve lett, még játszani is kiment Fülessel a hóba. Máskor hóember készítésbe fogott, ez volt a legnagyszerűbb dolog, hosszú idő óta. Az alkotás öröme igazi sikerélmény egy ilyen kicsi-lány számára.

Egyre többet csatlakozott Anyuhoz és Apuhoz munka közben, sőt segített is nekik. A szomorkodás legjobb gyógyszere a munka és a játék. Ha az ember mindig csinál valamit, elfelejt búslakodni. Ha netalán te is szomorkodsz valamiért, vagy valakiért, próbáld csak ki. Meglátod nagyon hatásos!

Bella tehetséges volt, csodás hóembert készített. Apuék be is nevezték, a tud-ta nélkül egy hóemberépítő versenyre, amit az interneten hírdettek meg. Nem kellett egyebet tenniükk, mint készítsenek egy fényképet a műről, és feltölt-sék a verseny honlapjára. Képzelhetitek, hogy a kicsik között az övé volt a legszebb hóember!

Miről is szól egy hóemberépítő verseny?

Mókásabb lenne ugyan élőben, de a mai kényelmes világban, egyre kevesebb lehetőség van olyan igazi megmozgatós versenyekre. És az interneten jóval többen tudnak így benevezni. Nem számít milyen messze élnek az emberek egymástól, bárki benevezhet, akár a Föld másik oldaláról is! Több kategóriában indult a verseny: az első kategória az óvodások, a második a kisiskolások és a harmadik az általános iskolások. Hamar megszületett a végeredmény, s képzeljétek, az ovisok között Bellácska nyerte az első díjat, ami egy csodás nyaralás a szüleivel, a világ másik végén! Most legalább megtudja mi is van a tengeren túl…

Mondanom sem kell, mennyire boldog volt! Apunak igaza volt, az idő minden sebet begyógyít. És nagyon sok móka várja még az életben! Nyertesnek lenni is épp egy ilyen nagyszerű móka!

Folytatása következik…